

“मीठे बच्चे- यस समय तिम्रो यो जीवन धेरै-धेरै अमूल्य छ किनकि तिमी हदबाट निस्केर बेहदमा आएका छौ, तिमी जान्दछौ- हामी यस जगतको कल्याण गर्नेवाला हौ ।”

प्रश्न:- बाबाको वर्साको अधिकार कुन पुरुषार्थबाट प्राप्त हुन्छ ?

उत्तर:- सधैं भाइ-भाइको दृष्टि रहोस् । स्त्री-पुरुषको जुन भान छ त्यो निस्कियोस्, तब बाबाको वर्साको पूरा अधिकार प्राप्त हुन्छ । तर स्त्री-पुरुषको भान वा यो दृष्टि निस्कन बडो मुश्किल छ । यसको लागि देही-अभिमानि बन्ने अभ्यास चाहिन्छ । जब बाबाको बच्चा बन्नेछन् तब वर्सा मिल्छ । एक बाबाको यादबाट सतोप्रधान बन्नेहरूले नै मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा पाउँछन् ।

गीत:- आखिर वह दिन आया आज...

ओम् शान्ति । प्यारा बच्चाहरूले जान्दछन्- ओम् अर्थात् अहम् आत्मा मम शरीर । अहिले तिमीले यस ड्रामालाई, सृष्टि चक्रलाई र यस सृष्टि चक्रलाई जान्ने बाबालाई जानिसकेका छौ किनकि चक्रलाई जान्नेवाला लाई रचयिता नै भनिन्छ । रचयिता र रचनालाई अरू कसैले पनि जान्दैनन् । हुन त पढे-लेखेका ठूला-ठूला विद्वान-पण्डित आदि छन् । उनीहरूलाई आफ्नो घमण्ड त रहन्छ नि । तर उनीहरूलाई यो थाहा छैन, भनिन्छ पनि ज्ञान, भक्ति र वैराग्य । अब यी ३ चीज हुन जान्छ, यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन् । संन्यासीहरूलाई वैराग्य आउँछ घरदेखि । उनीहरूलाई पनि उँच र नीचको ईर्ष्या रहन्छ । यो उच्च कुलको हो, यो मध्यम कुलको हो- यसमा उनीहरूको धेरै घमासान हुन्छ । कुम्भको मेलामा पनि उनीहरूको धेरै भगडा हुन्छ, पहिला कसको सवारी निकाल्ने भन्नेमा । यसको लागि धेरै लड्छन् फेरि पुलिस आएर छुटाउँछ । त्यसैले यो पनि देह-अभिमान भयो नि । दुनियाँमा जति पनि मानिसहरू छन्, सबै छन् देह-अभिमानि । तिमीलाई त अब देही-अभिमानि बन्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- देह-अभिमान छोड, आफूलाई आत्मा सम्भ्र । आत्मा नै पतित बनेको छ, त्यसमा खाद परेको छ । आत्मा नै सतोप्रधान, तमोप्रधान बन्छ । जस्तो आत्मा त्यस्तै शरीर मिल्छ । कृष्णको आत्मा सुन्दर हुन्छ, त्यसैले शरीर पनि धेरै सुन्दर हुन्छ, उनको शरीरमा धेरै आकर्षण हुन्छ । पवित्र आत्माले नै आकर्षित गर्छ । लक्ष्मी-नारायणको यति महिमा छैन, जति कृष्णको छ किनकि कृष्ण त पवित्र सानो बच्चा हुन् । यहाँ पनि भन्दछन्- सानो बच्चा र महात्मा एक समान हुन् । महात्माहरू त फेरि पनि जीवनको अनुभव गरेर फेरि विकारहरूलाई छोड्छन् । घृणा आउँछ, बच्चा त छन् नै पवित्र । उनीहरूलाई उच्च महात्मा सम्भ्रन्छन् । त्यसैले बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यी निवृत्ति मार्गवाला संन्यासीहरूले पनि केही थमाउँछन् । जस्तो भवन आधा पुरानो भएपछि फेरि मर्मत गरिन्छ । संन्यासीहरूले पनि मर्मत गर्छन्, पवित्र हुनाले संसार थामिइरहन्छ । भारतखण्ड जस्तो पवित्र र धनवान खण्ड अरू कुनै हुन सक्दैन । अब बाबा तिमीलाई रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको स्मृति दिलाउनुहुन्छ किनकि उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ । गीतामा कृष्ण भगवानुवाच लेखिदिएका छन्, उनलाई कहिल्यै बाबा भनिन्छ र ! अथवा पतित-पावन भनिन्छ र ! जब मानिसहरूले पतित-पावन भन्छन् भने कृष्णलाई याद गर्दैनन् उनीहरू त भगवान्लाई याद गर्छन्, फेरि भनिदिन्छन् पतित-पावन सीताराम, रघुपति राघव राजा राम । कति अन्यौल छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूलाई आएर यथार्थ रीति सबै वेद-शास्त्र आदिको सार बताउँछु । पहिलो-पहिलो मुख्य कुरा सम्झाउनुहुन्छ- तिमी आफूलाई आत्मा सम्भ्र र बाबालाई याद गर्नु भने तिमी पावन बन्नेछौ । तिमी हौ भाइ-भाइ, फेरि ब्रह्माको सन्तान कुमार-कुमारीहरू त्यसैले भाइ-बहिनी हुन गयौ । यो बुद्धिमा याद रहोस् । वास्तवमा आत्माहरू भाइ-भाइ हुन्, फेरि यहाँ शरीरमा आउनाले भाइ-बहिनी हुन जान्छन् । यति पनि बुद्धि छैन बुझ्ने । उहाँ हामी आत्माहरूको पिता हुनुहुन्छ भने हामी भाइ-भाइ भयौ नि । फेरि सर्वव्यापी कसरी भन्छन् । वर्सा त बच्चालाई नै मिल्नेछ, पितालाई त मिल्दैन । बाबाबाट बच्चालाई वर्सा मिल्दछ । ब्रह्मा पनि शिवबाबाको बच्चा हुन् नि, यिनलाई पनि वर्सा उहाँबाट मिल्छ । तिमी हुन जान्छौ नाति-नातिना । तिमीलाई पनि हक छ । आत्माको रूपमा सबै बच्चा हौ फेरि शरीरमा आउँछौ भने भाइ-बहिनी बन्दछौ । अरू कुनै नाता छैन । सधैं भाइ-भाइको दृष्टि रहोस्, स्त्री-पुरुषको भान निस्कियोस् । जब स्त्री-पुरुष दुवैले नै भन्छन् हे परमपिता (ओ गड फादर) भने भाइ-बहिनी भए नि । भाइ-बहिनी तब हुन्छन् जब बाबा संगममा आएर रचना रचनुहुन्छ । तर स्त्री-पुरुषको दृष्टि बडो मुश्किलले निस्कन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी देही-अभिमानि बन्नु छ । बाबाको बच्चा बनेपछि नै वर्सा मिल्नेछ । मामेकम् याद गर्नु भने सतोप्रधान बन्नेछौ ।

सतोप्रधान नबनिकन तिमी फर्केर मुक्ति-जीवनमुक्तिमा जान सक्दैनौ । यो युक्ति संन्यासी आदिले कहिल्यै पनि बताउने छैनन् । उनीहरूले यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्- आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । बाबालाई भनिन्छ परमपिता परम आत्मा, सुप्रीम । आत्मा त सबैलाई भनिन्छ तर उहाँलाई परम आत्मा भनिन्छ । उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, म आएको छु तिमी बच्चाहरूको पासमा । मलाई बोल्नको लागि मुख त चाहिन्छ नि । आजकल हेर जहाँसुकै गऊ-मुख अवश्य राख्छन् । फेरि भन्छन्- गऊ-मुखबाट अमृत निस्कन्छ । वास्तवमा अमृत त भनिन्छ ज्ञानलाई । ज्ञान अमृत मुखबाट नै निस्कन्छ । पानीको त यसमा कुरा होइन । यी गऊ माता पनि हुन् । बाबा यिनमा प्रवेश हुनुभएको छ । बाबाले यिनीद्वारा तिमीलाई आफ्नो बनाउनु भयो । यिनद्वारा ज्ञान निस्कन्छ । उनीहरूले त पत्थरको बनाएर त्यसमा मुख बनाइदिएका छन्, जहाँबाट पानी निस्कन्छ । त्यो त भक्तिको रसम भयो नि । यथार्थ कुरा तिमी जान्दछौ । भिष्म पितामह आदिलाई तिमी कुमारीहरूले बाण मारेका हो । तिमी त ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हो । त्यसो भए कुमारी कसैको त होला नि । अधरकुमारी र कुमारी दुवैको मन्दिर छ । प्राकटिकलमा तिम्रो यादगार मन्दिर हो नि । अब बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ तिमीहरू जबकि ब्रह्माकुमार-कुमारी हो भने विकारी काम (क्रिमिनल एसाल्ट) हुन सक्दैन । नत्र धेरै कडा सजाय हुनेछ । देह-अभिमानमा आउनाले हामी भाइ-बहिनी हौं, यो भुलिन्छ । उनी पनि बी.के. हुन्, हामी पनि बी.के. हौं भने विकारको दृष्टि जान सक्दैन । तर आसुरी सम्प्रदायका मानिसहरू विकार विना रहन सक्दैनन् त्यसैले विघ्न पार्छन् । अहिले तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरूलाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ । बाबाको श्रीमत्तमा चलनु छ, पवित्र बन्नु छ । यो हो यस विकारी मृत्युलोकको अन्तिम जन्म । यो पनि कसैले जान्दैनन् । अमरलोकमा कुनै विकार हुँदैन । उनीहरूलाई भनिन्छ नै सतोप्रधान सम्पूर्ण निर्विकारी । यहाँ छन् तमोप्रधान सम्पूर्ण विकारी । गायन पनि छ- उनीहरू सम्पूर्ण निर्विकारी, हामी विकारी, पापी हौं । सम्पूर्ण निर्विकारीहरूको पूजा गर्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ तिमीहरू नै पूज्यबाट फेरि पुजारी बन्छौ । यस समय भक्तिको प्रभाव धेरै छ । भक्तहरूले भगवान्लाई याद गर्छन् आएर भक्तिको फल दिनुहोस् भनेर । भक्तिमा के हालत भएको छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- मुख्य धर्म शास्त्र ४ छन् । एउटा हो दैवी धर्म, यसमा ब्राह्मण, देवता, क्षत्रिय तीनै आउँछ । बाबा ब्राह्मण धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ । ब्राह्मणहरूको शिखा हो संगमयुगको । तिमी ब्राह्मण अहिले पुरुषोत्तम बनिरहेका छौ । ब्राह्मण बन्यौ फेरि देवता बन्छौ । ती ब्राह्मणहरू पनि हुन् विकारी । उनीहरूले पनि यी ब्राह्मणहरूको अगाडि नमस्कार गर्छन् । ब्राह्मण देवी-देवता नमः भन्दछन्, किनकि सम्भन्छन् उनीहरू ब्रह्माका सन्तान थिए, हामी त ब्रह्माको सन्तान होइनौ । अहिले तिमी ब्रह्माका सन्तान हो । तिमीलाई सबैले नमस्कार गर्नेछन् । तिमी फेरि देवी-देवता बन्छौ । अहिले तिमी ब्रह्माकुमार-कुमारी बनेका छौ फेरि बन्नेछौ दैवी कुमार-कुमारी ।

यस समय तिम्रो यो जीवन धेरै-धेरै अमूल्य छ किनकि तिमी जगतको माता गाइएका छौ । तिमी हदबाट निस्किएर बेहदमा आएका छौ । तिमी जान्दछौ- हामी यस जगतको कल्याण गर्नेवाला हौं । त्यसैले हरेक जगत अम्बा जगतपिता ठहरियो । यस नर्कमा मानिसहरू धेरै दुःखी छन्, हामी उनीहरूको सेवा गर्न आएका हौं । हामी उनीहरूलाई स्वर्गवासी बनाएर छोड्छौ । तिमी हो सेना । यसलाई युद्ध-स्थल पनि भनिन्छ । यादव, कौरव र पाण्डव एकै ठाउँमा रहन्छन् । भाइ-भाइ हुन् नि । अब तिम्रो युद्ध भाइ-बहिनीहरूसँग होइन, तिम्रो युद्ध छ रावणसँग । भाइ-बहिनीहरूलाई तिमी सम्झाउँछौ, मनुष्यबाट देवता बनाउनको लागि । बाबा सम्झाउनुहुन्छ देह सहित देहको सबै सम्बन्ध छोड्नु छ । यो हो पुरानो दुनियाँ । कति ठूलो-ठूलो बाँध, नहर आदि बनाउँछन् किनकि पानी छैन । प्रजा धेरै बढेको छ । वहाँ त तिमी रहन्छौ नै धेरै कम । नदीहरूमा पानी पनि धेरै रहन्छ, अनाज पनि धेरै हुन्छ । यहाँ त यस धर्तीमा करोडौं मानिसहरू छन् । वहाँ सारा धर्तीमा शुरूमा ९-१० लाख हुन्छन्, अरू कुनै खण्ड हुँदै हुँदैन । तिमी थोरै नै वहाँ रहन्छौ । तिमीलाई कहीं जानुपर्ने आवश्यकता पनि रहँदैन । वहाँ छ नै बहारी (सदाबहार) मौसम । ५ तत्त्वले पनि कुनै कष्ट (तकलीफ) दिँदैन, अर्डरमा रहन्छ । दुःखको नाम छैन । त्यो हो नै स्वर्ग (बहिश्त) । अहिले छ नर्क (दोजक) । यो शुरू हुन्छ बीचबाट । देवताहरू वाममार्गमा गिरेपछि फेरि रावणको राज्य शुरू हुन्छ । तिमीले बुझेका छौ- हामी डबल शिरताज पूज्य बन्छौ फेरि सिँगल ताजवाला बन्छौ । सत्ययुगमा पवित्रताको पनि निशानी छ । देवताहरू त सबै छन् पवित्र । यहाँ पवित्र कोही छैन । जन्म त फेरि पनि विकारबाट लिन्छन् नि त्यसैले यसलाई भ्रष्टाचारी दुनियाँ भनिन्छ । सत्ययुग हो श्रेष्ठाचारी । विकारलाई नै भ्रष्टाचार भनिन्छ । बच्चाहरू जान्दछन् सत्ययुगमा पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो, अब अपवित्र भएका छन् । अब फेरि पवित्र श्रेष्ठाचारी दुनियाँ बन्नेछ । सृष्टिको

चक्र फिर्दछ नि । परमपिता परमात्मालाई नै पतित-पावन भनिन्छ । मानिसहरू भनिदिन्छन् भगवान्ले प्रेरणा गर्नुहुन्छ, अब प्रेरणा मतलब विचार, यसमा प्रेरणाको त कुरा नै छैन । वहाँ स्वयम् भन्नुहुन्छ— मलाई शरीरको आधार लिनुपर्छ । म बेगर/बिना मुखको शिक्षा कसरी दिऊ । प्रेरणाले कुनै शिक्षा दिइन्छ र ! भगवान् प्रेरणाले केही पनि गर्नुहुन्न । बाबा त बच्चाहरूलाई पढाउनु हुन्छ । प्रेरणाले पढाइ कहाँ हुन सक्छ र । बाबा सिवाय सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको रहस्य कसैले पनि बताउन सक्दैन । बाबालाई नै जान्दैनन् । कोही भन्छन् लिंग हुनुहुन्छ, कोही भन्छन् अखण्ड ज्योति हुनुहुन्छ । कोही भन्छन् ब्रह्म नै ईश्वर हुनुहुन्छ । तत्त्व ज्ञानी, ब्रह्म ज्ञानी पनि छन् नि । शास्त्रहरूमा देखाइदिएका छन् ८४ लाख योनी । अब यदि ८४ लाख जन्म हुने भए कल्प धेरै ठूलो चाहिन्थ्यो । कसैले हिसाबै निकाल्न सक्दैनथे । उनीहरूले त सत्ययुगलाई नै लाखौं वर्षको भनिदिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— सारा सृष्टि चक्र नै ५ हजार वर्षको छ । ८४ लाख जन्मको लागि त समय पनि त्यति चाहिन्छ नि । यी शास्त्रहरू हुन् सबै भक्तिमार्गको । बाबा भन्नुहुन्छ— म आएर तिमीलाई यी सबै शास्त्रहरूको सार सम्झाउँछु । यी सबै भक्तिमार्गको सामग्री हो, यसबाट कसैले पनि मलाई पाउदैनन् । म जब आउँछु तब नै सबैलाई लैजान्छु । मलाई बोलाउँछन् पनि, हे पतित-पावन आउनुहोस् भनेर । पावन बनाएर हामीलाई पावन दुनियाँमा लैजानुहोस् । फेरि खोज्नको लागि धक्का किन खान्छौ ? कति टाढा-टाढा पहाड आदिमा जान्छन् । आजकल त कति मन्दिर खाली परेका छन्, कोही जादैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले सर्वोच्च बाबाको जीवनी (बायोग्राफी)लाई पनि जानेका छौ । पिताले बच्चाहरूलाई सबै थोक दिएर फेरि ६० वर्षपछि वानप्रस्थमा बस्छन् । यो रसम पनि अहिलेको हो, चाडपर्व पनि सबै यस समयको हो ।

तिमी जान्दछौ— अहिले हामी संगममा खडा छौ । रातपछि फेरि दिन हुनेछ । अहिले त घोर अँध्यारो छ । गायन पनि छ ज्ञान सूर्य प्रगटा... तिमीले बाबालाई र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई अहिले जान्दछौ । जस्तो बाबा नलेजफुल हुनुहुन्छ, तिमी पनि मास्टर नलेजफुल भयौ । तिमी बच्चाहरूलाई बाबाबाट वर्सा मिल्दछ बेहदको सुखको । लौकिक पिताबाट त हदको वर्सा मिल्छ, जसबाट अल्पकालको सुख मिल्छ । जसलाई संन्यासीहरूले काग विष्टा समान सुख भन्दछन् । उनीहरूले फेरि यहाँ आएर सुखको लागि पुरुषार्थ गर्न सक्दैनन् । उनीहरू हुन् नै हठयोगी, तिमी हौ राजयोगी । तिम्रो योग छ बाबासँग, उनीहरूको छ तत्त्वसँग । यो पनि ड्रामा बनेको छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) पावन बन्नको लागि हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं, फेरि ब्रह्मा बाबाका सन्तान भाइ-बहिनी हौं, यो दृष्टि पक्का गर्नु छ । आत्मा र शरीर दुवैलाई पावन सतोप्रधान बनाउनु छ । देह-अभिमानलाई छोडिदिनु छ ।
- २) मास्टर नलेजफुल बनेर सबैलाई रचयिता र रचनाको ज्ञान सुनाएर घोर अन्धकारबाट निकाल्नु छ । नर्कवासी मानिसहरूको रूहानी सेवा गरेर स्वर्गवासी बनाउनु छ ।

वरदानः— “एक बाबा दोस्रो न कोही” यस स्मृतिबाट बन्धनमुक्त, योगयुक्त भव

अब घर जाने समय हो त्यसैले बन्धनमुक्त र योगयुक्त बन । बन्धनमुक्त अर्थात् लुज ड्रेस (खुकुलो लुगा), टाइट होइन । अर्डर मिल्यो, सेकेण्डमा गयो । यस्तो बन्धनमुक्त, योगयुक्त स्थितिको वरदान प्राप्त गर्नको लागि सधैं यो प्रतिज्ञा स्मृतिमा रहोस् कि “एक बाबा दोस्रो न कोही” । किनकि घर जानको लागि वा सत्ययुगी राज्यमा आउनको लागि यस पुरानो शरीरलाई छोड्नुपर्छ । त्यसैले चेक गर— यस्तो एवररेडी बनेका छौ या अहिलेसम्म कुनै डोरी बाँधिएको छ ? यो पुरानो चोला टाइट त छैन ?

स्लोगनः— व्यर्थ संकल्प रूपी व्यर्थ (एक्स्ट्रा) भोजन गरेनौ भने मोटोपनको बिमारीबाट बच्नेछौ ।